

Projev starosty obce Doubice ze dne 26.08.2017

Vážené dámy, vážení pánové, milí hosté

Dovolte, abych Vás přivítal na oslavách 25 let obnovené samostatnosti obce Doubice a zároveň výročí 560 let od první písemné zmínky o naší obci.

Historie obce Doubice se začala psát v pozdním středověku, tedy někdy ve 14. století našeho letopočtu, a pokud bychom její vznik mohli popsat příběhem, mohlo to dle pověsti vypadat asi takto:

„Čtyři jezdci na koních, čtyři rytíři se řítí noční krajinou. Je hluboká noc, právě probíhající bouře bičuje okolní lesy, blesky roztínají noční oblohu a vítr rve listí ze stromů. Děšť promáčel jezdce i koně až na kůži. V tom náhlý poryv větru před nimi srazil větev z obrovského dubu a zatarasil jim tak cestu. Rytíři usoudili, že pokračovat v cestě v těchto podmínkách je hazardem a rozhodli se přenocovat na místě u tohoto dubu. Do rána bouře ustala a po ranním rozbřesku rytíři zjistili, že ulomená větev zastavila jejich cestu přímo před propastí a že jim tak v podstatě zachránila život. Z vděčnosti za zachráněné životy a pro neobyčejnou krásu okolí se rozhodli v místě události založit osadu, která byla pojmenována podle statného stromu - dubu“

Co je na této pověsti pravdy už se nikdy nedozvíme. Pravdou však je že motiv ulomené dubové větve se objevuje v kronikách obce, na pečeti rychtářů Staré i Nové Doubice a konečně i v současnosti ve znaku obce či její vlajce.

Existence Doubice jako vesnice je doložena písemně až kolem poloviny 15. století. Dosud nejstarší známá písemná zpráva pochází z roku 1457. Jedná se o listinu, kterou král Ladislav přiznal Albrechtu Berkovi z Dubé rozsáhlý majetek sahající od Tolštejna, přes Českou Kamenici až k Žandovu. V této listině je zmíněna sklářská huť v Doubickém lese, tehdy nazývaném Taubnitz.

O sto let později, v polovině 16. století tvořilo základ vsi, která se rozkládala podél Doubického potoka kolem deseti usedlostí s rychtou, ke kterým náležel pruh pole. Dále ves tvořilo několik domkářských stavení, pila a především vrchnostenský hospodářský dvůr, jehož pozemky zabíraly většinu plochy dnešní Doubice. Tento stav se udržel v podstatě v neměnné podobě až do počátku 18. století. V roce 1704 se českokamenická vrchnost rozhodla pro nerentabilitu definitivně ukončit hospodaření na svém poplužním dvoře v Doubici a začala své pozemky prodávat poddaným na stavbu nových domků. Tak se začíná postupně rodit část obce, která bude na konci 18. století nazvána Novou Doubicí, aby se odlišila od staré původní vsi, tzv. Staré Doubice.

Původní sklářská výroba se ze způsobů obživy tehdejších obyvatel obce postupně vytratila a byla nahrazena výrobou textilní, která dosáhla svého rozkvětu v polovině 19. Století. Tehdy v obci již stály továrny na textil, obec jako taková dosáhla historického maxima co do počtu obyvatel, kterých tehdy v tomto místě žilo přibližně 1500. V této době je rovněž postaven doubický kostel, jelikož kostel v nedaleké Chřibské již takovému množství obyvatel nestačil. Pozemek a stavební materiál na kostel daroval knížecí rod Kinských. Finančně přispěli i okolní obce, ale hlavně se na stavbě podíleli všichni doubičtí obyvatelé, mladí i staří, bohatí i chudí. Tahounem jim byl tehdejší doubický rychtář pan Josef Lumpe, který svým nezdolným optimismem a pozitivním myšlením všechny podporoval a to i navzdory těžkým a chudým válečným letům. Kostel byl slavnostně vysvěcen 3.dubna 1814.

Širší okolí Doubice od 16. století vlastnil šlechtický rod Kinských. Kinští se velmi zasloužili o rozvoj zdejšího kraje, zakládali nové vesnice, podporovali rozvoj řemesel a zemědělství. V polovině 19. století bylo panství jako takové zrušeno, avšak rodu Kinských zůstala značná část lesní půdy, obytné a výrobní objekty a tak byli Kinští i nadále zdejším významným zaměstnavatelem. Zasloužili se také o velmi bouřlivý rozvoj turistického ruchu v Českém Švýcarsku.

Velmi významným milníkem v dějinách Doubice, jakož i celého tehdejšího pohraničí československého státu byl rok 1945. Doubice v tuto dobu byla téměř čistě německá, německé obyvatelstvo bylo postupně vysídleno a v poválečných letech se obec nově osídlená českým obyvatelstvem zmítala ve vlnách kolektivizace a tak jako celá republika postupně spadala pod koloniální nadvládu Sovětského svazu a komunismu. Veřejný život v obci však díky několika výrazným doubickým osobnostem neskončil. Jsou pořádány besedy, přednášky estrády, veřejná čtení a další akce rozvíjející veřejný obecní život. Je více než nutné na tomto místě vzpomenout na paní učitelku Martu Tománkovou.

Vlivem doby dochází postupně k úpadku textilního průmyslu a tak obec postupně strádá, jejích obyvatel ubývá, na významu získává zemědělská a lesnická výroba a obec stále více nabírá svého současného rekreačního charakteru. V padesátých letech je mnoho chalup v Doubici prodáno k rekreačním účelům a tak byl postupně obnoven statut letoviska a oprášen byl i v 19. století zavedený termín „*Mozkové lázně Doubice*“, neboť Doubice a její okolí, jakožto jedna ze vstupních bran do Českého Švýcarska, byla označována za, cituji „*prostředí pro lidi nervově nemocné, se slabými plícemi a pro ty co potřebují klid a dobrý vzduch*“.

I přes nepřízeň osudu, ale obyvatelé Doubice měli velké snahy pracovat, společně žít a bavit se. Živoucím důkazem toho je Spolek přátel Doubice založený v šedesátých letech minulého století, jenž se o společenský život v obci stará dodnes.

V roce 1975 je obec Doubice administrativně připojena k městu Krásná Lípa, stálých obyvatel výrazně ubývá a jejich vliv na obec samotnou postupně slábne. Samého dna dosáhl počet trvale žijících obyvatel v roce 1991, kdy v obci žilo 53 obyvatel ve 25 domech, zbývajících 171 domů sloužilo k rekreaci. Nepochopení specifika rekreačního charakteru obce ze strany tehdejšího Městského národního výboru Krásná Lípa bylo spouštěčem postupné a nakonec velmi výrazné nespokojenosti obyvatel Doubice. Malý zájem střediskové obce o Doubici způsobil v roce 1992 vyvrcholení nespokojenosti Doubických a z iniciativy občanů a chalupářů obce Doubice proběhlo v září 1992 referendum s velmi jednoduchou otázkou: „*Jste pro vznik samostatné obce Doubice oddělením od města Krásná Lípa?*“ Z tehdejších 47 občanů voličů odpovědělo 32 ANO, 9 občanů odpovědělo NE a 6 z nich se referenda neúčastnilo. Od ledna 1993 je obec Doubice opět samostatnou obcí. Doubice ožila, nabrala směr a nezadržitelně a hrdě se rozeběhla vstříc budoucnosti.

Po prvních volbách v obnovené samostatnosti Doubice byla starostkou obce zvolena paní Božena Stejskalová, která stála v čele obce do roku 2005. V letech 2005 až 2007 byl starostou obce Doubice pan Miloslav Himmer. Dalším zvoleným starostou obce byl od dubna 2007 pan Martin Schulz a jeho mandát skončil v roce 2015.

Práce zastupitelů pro obec a starostování není jednoduchou záležitostí, jak by se na první pohled mohlo zdát. Není na světě člověk, který by se dokázal zavděčit všem. Někdy někomu rupnou nervy a očekávaná vstřícnost a ochota zůstane jaksi vzadu. Jednou se něco povede, podruhé ne. Při ohlédnutí

zpět však musím všem, paní starostce Stejskalové i pánům starostům Himmerovi a Schulzovi poděkovat a hluboce před nimi smeknout. Jeden jak druhý či třetí měli pro obec pochopení, nosili ji v srdci, měli své plány, sny a vize, dobré i špatné dny, splněná i nesplněná přání. Za jejich starostování se podařilo v obci vyřešit problémy s nedostatkem pitné vody, úspěšně nastartovat a udržet efektivní odpadové hospodářství obce, stabilizovat obecní rozpočet, opravit a udržovat obecní infrastrukturu, rozvinout kulturní a společenský život. Práce starosty však není dost dobře možná bez zastupitelů a velké poděkování za jejich práci tedy patří i těm. Rukou společnou a nerozdílnou tuto obec velebí i naši kamarádi z řad chalupářů. Děkuji i Vám přátelé.

Ze zahájeného děkování už jste asi poznali, že se blíží závěr mého povídání, avšak s díky vzdáváním ještě nemohu skončit. Poděkovat chci i místním podnikatelům, hostinským, hoteliérům za vytváření pracovních příležitostí, rozvoj obce, její věhlas, podporu kultury a společenského života. Obrovský dík patří Spolku přátel Doubice za jejich mnohaleté aktivity, udržování čistého přátelství a bezvýhradného sjednocování.

Poděkovat bych mohl každému jednotlivému z Vás všech, co se cítíte být součástí Doubice, co tvoříte doubický lid. Bez Vás a bez Vašeho sdílení společného přátelství, kultury a všeho co se naší obce týká, by dávno Doubice nebyla tak dobrou adresou jako je dnes. Upřímné díky patří Vám všem.

V roce 1971 se při vichřici zřítily kopule věže našeho kostela, v této kopuli byl nalezen vzkaz pro budoucí generace z roku 1873. Tento vzkaz je ukončen přáním, a tímto prostým a laskavým přáním se s Vámi pro tuto chvíli rozloučím: *„Kéž by ti, kdož budou žít po nás a tuto listinu budou čísti, žili spolu v pokoji a těšili se ze šťastných časů, kéž by zachovali posvátnou víru svých předků jako skromní a mravně čisté lidé.“*

Děkuji Vám za pozornost.

